

גלה ילקטו במקלות ולא בקרדומות כדי שלא יבו זא"ו. וכ"ה בשמ"ק ז"ת (דף י') בשם ר"ן ופ"י שזו אפסר דבדבר הפקר מותר לגרום מניעת זבייה אף שלא פס"י דיהא רק הכא בפאה שאני מא' ו' עמימי. עכ"פ ראה אין לו להמרי"ק מהכא רק מקבצא נראה שמומח כל שהמניעה מהיה פס"י דין מוסר לגרום מניעת זבייה פס"י דין ואפסר גם שלא מדינא מותר לגרום מניעת זבייה בדבר הפקר וכלל. והנה המני"ע (ח"ג סי' ל"ה) השיב על מהר"ק דביטוב כיון דיש לו רשות פס"י ב"ד הוי ככבד זכה לאקרו לישול ממנו אורמו זכות ישי"ע. ואינו מוכרח. דמה דיש לו רשות פס"י ב"ד הייע דיש לו רשות לזכות. וכמו בכל הפקר דיש לו רשות לזכות ואפ"ה יסול לגרום לו מניעת זבייה וה"נ כן. עכ"פ א"ר שיהיה בגונא דהמרי"ק ה"ל עדיין אין לו רשות לדור רק פס"י בקשם השב ומשתדל ועורח אלל השב שירשאו לדור ח"כ פשיעא דלא נקרא זכה דהא עדיין אין לו רשות לדור רק פס"י רשות השב וא"כ אינו אלא כמו משתדל לזכות דבר הפקר דהדין מסמרי"ק. וזה נראה כיון בדרך הכרעה מלד הקבצא. ויש לפיין זכה הרבה מס' קס"ג מעטניי מסים: מ"ז בתורת"ק ומהר"ק ה"ל עדיין אין לו רשות לדור רק פס"י בקשם השב ופדה עומרים חייב היינו בשכחה כמ"ס הרמב"ם הביאו המו"ק וע"כ בשכחה דלאחר הפדייה דאל"כ א"ר עיד חייב הא כבד שכתו ואף בלא עדה הוי של פנימי דלא הוי יכול להקדישו כמנואר פ"ז מ"ח וכיון דע"כ מיירי בכ"י שפיר כתבו הרמב"ם ודו"ק:

פרק ג' מ"ד בתו"ס ד"ה שפנינו אינו שפחה ומ'. הא דפשה מחלוקת בין הר"ש להרמב"ם גם לפיין סוף שורה אינו מוכן דהא בקוף שורה היכא לעבר ממנה וליכא שנגדו גם להר"ש הוי שפחה דהוי בכל תשוב ונדמוכה מידו להחמיל לקלוז דפירשה הר"ש לפיין שנגדו מוכיח ודוקא משום הכי אינו שפחה אלא לולא שנגדו הוי שפחה אף דהוי בקוף ויכילא דלא עבר ממנה עדיין גם להרמב"ם אינו שפחה דאינו בכל תשוב וכדפי' להא דיחיד ועיין: מ"א עתוס' רפ"ק [אות ס"ע] ד"ה קשה לי כ'. ודנכי פוס' דלא נחמי לזה אכ"פ. עי' תשובת הרשב"א (מ"ב סי' ק"ח):

מסכת בלאים

פרק א' מ"א טוין בר"ש שהביא מוספתא דהנה פ"ב ומה שפירש פ"ז ולכאורה לפי אחד אמאי מכל אחד ואחד מנ' קני: **פרק ב' מ"ח** בתורת"ק [אות י"ב] ד"ה ולקבל ע' שגנו ממני דברי רבינו התו"ס ז"ה. הנה אף שדקרו דכרו בגד הסו"ס מ"ח גם דברי הפי' יש להם מקום דיטוין ברש"י א' קבוצתם הקודש שער ד' אות א' דהביא דעת הגאונים דכ"ל בכל גדר דנטי עובי כתיבין וא"כ דעת הפי' שהביא המו"ק הוא כעין הכרעה ז"ה. ועיין להלן על הגליון בפ"ד מ"ד מה שעינינו גם פה"ב ותמלא דלפת"ס הריעב"א פירובין בשם הר"י והרא"ד יע להכריע דברי הפירוש הנזכר ישיעו"ס ודו"ק:

פרק ד' מ"ד בתורת"ק [אות ט"ז] ד"ה בתו"ס כ' ותמיכה מאד כ' ואל"ס על הר"ש והתו"ס. הנה נראה בפשוט דעת הר"ש והרמב"ם והתו"ס דכוונת רבא מדקפא רש"י היינו גם כרשב"ג אכל ל"פ על אביי דגם כרבנן אמאי ומלאתי עכ"ל כפטר מפארת ירושלים וכ"ה דעת הרמב"ם. והכרחא להניח ראה לזה מעיונבין כ"ה א' דרבה גופיה אית ליה כיון דלא הוי מקום ד' לא תשיב והוא ממש ככרבת אביי פ"ק דעירובין וע"כ כ"ל דל"פ על אביי רק דאם יתח' כמ"ס הירושב"א בשם הר"י והרא"ד דלגוב אי"כ לפיול פ"ב סוף מ"ח דאיתא שם דגם בתמיכה בעינן רוחב ארבעה ישי"ע. בתוס' רפ"א פ"ב דאיתא כרשב"ג דפחות מד' אמרי' לגוד וא"כ קשיא סתמא אסתמא דפ"ק דעירובין מ"ט איכא ספ"מ כרבנן א"כ קשיא סת"מ אסת"מ והו"ל להגמי' למפוך לרבה סתמא אסתמא ויהי קשיא חזקה על פ"י הר"י והרא"ד ה"ל. אם לא דעימא כפי הפי' שהביא התו"ס לפיול פ"ב סוף מ"ח ישי"ע. בתוס' רפ"א דכל הפוסקים לא ס"ל הכי וא"כ קשיא כ"ל פ"ב נראה מוכרח דרבה ל"פ על אביי דאיתא כרבנן ג"כ רק דמוקי לה גם כרשב"ג ובשיעית הרמב"ם והר"ש ואש"ס:

לפי' הגר"א דאינו טעין לדרי"ש ולא לת"ק וא"כ קשה ואפשר עפ"י מ"ס הירושלמי של המשנה ו' והובא בר"ש שם דמשתה ליה דתמח' מיירי אף דכבד מן יכול להוסקי יטו"ס רק דמוקי ככ"ה. וא"כ אפשר דר' יוחנן יקבור דאיתא ככ"ה רק דלא נמכוין לפסור ופליג דר' יאודה. וא"כ יקבור כהם שמו' דקמון. ועדיין ל"ע. עוד לדברי מנואר דבלא פתן תמחלכ שיעור יכול להוסקי במנוב' כן מנואר לפירושו וא"כ יקשה מאי נחמל בירושלמי בעינן פאה אם יש שיעור למשה לעינן בנתן פחות אם יכול להוסקי והובא בר"ש במשנה א'. והר"ש הרגיש בזה ג"כ ופי' דהסם בנתן בסוף כדיו והכל בנתן בלמע. משא"כ להגר"א דמוק לומר כן דל"כ מאי תליח בזה נתן פחות ממשועור. וגם דמוק לומר דהסם במתכוין לפסור דהא הכא מסיק דדוקא בלא נמכוין ויש ליישב בדוחק:

פרק ג' מ"א בשמות אלוהי בפי' הארוך. נראה דע"פ ו"ל ג' הרמב"ם כמ"ס בקר' מדבינא הוי שם ארין כמו גדר אלמא דליין הוי הפסק לכ"ע וכן מנעמא דלפוגמייחו אם דרך להכניס וכן מקריעין לגי' הרמב"ם. ע"כ נראה דקטות כופר הוא נארוך: [אב"ה סימא הא בפי' הקרן ג"כ מנואר דלא כג' הרמב"ם. ועי' בפי' הארוך במתכונ' והדברים יארוכי בנהג]: מ"ח בשום' רפ"ק [אות ל"ט] ד"ה תמוה לי עובא וכו' וקטמא דת"ק משום דלאו ככות גיטא הוא כו'. לק"מ דהפי' דבגם לא פליגין כמ"ס התוס' שם ואל"כ סוף סוף הטעם משום לא פליגין רק ד"ל דוקא בגב' אכל הטעם דל"פ חליבא דל"כ ישי"ע הטעם:

פרק ד' מ"ג נכל לו עליה ופירש עיניה עליה מעינין אורמו סימא. ישי"ע בשו"ס מו"ח (בוף סי' קנ"ו) ברמ"א ולכ"ע אם בני הפיר יוכלין לקבור הדלת ולגרום עם המוסקים שיתמו בבאים לגוד או ע"י מוכע אחד הראשון בידם. וישי"ע בהר"א (ס"ק מ"ח). דהביא ממשנ' זו. והוא מהמרי"ק (סי' קל"א) דהביא ראה זו וישי"ע הטעם דהביא זכ' דהר"ש (א'). דמה הכא דכבר זכה במתקת וקדם לזכות אפ"ה ויכלים להטביו ממנו מאחר שהוא הפקר התם דרזיה לזכות ביישוב והס קדמויה לזכות ביישוב מהשך לא כ"כ שיכולים להעביר מן בנה לזכות. ואח"כ כתב עוד בחיפן אחד דהכא אם אורמו שפירש עלייתו שיכולים להעבירו ממנה אם הוא יגבר בזכות וביד חזקה על הכא להעבירו ויקדים וימלכה בידו ומש פקוש דהוא זרין ומשכ. והנה לפן ה"ל דיתם לאורו שגל לזכות ביישוב לפירש עלייתו. ונתן הפיר יוכלים להעבירו ממנו כמו הכא דיכולין להעבירו. ובפן הב' דיתם בני הפיר לפירכו עלייתו ואורמו שגל לזכות ויכלים לחזק עלייתו בזכות להקדים ולזכות. והנה לכאורה היראה הוא לגבדו דהנה הרמב"ם (פ"ב ממ"ע) כתב דקונסין אורמו ומעבירים אורמו ממנה דאפי' מה שגל טענין ממנו. והוא מתוספתא בשם ר"ח ויעיין בתו"ס ובתוס' חדשים הכא דקא' גם אפירש עלייתו. ואפי' להגר"א בשמות אלוהי דתמח' פליגי היינו דלא נקסי אכל מ"ח מוכח דאיכארה הוא לכ"ע. והיינו מה שפירש וגרס לכסותן מן הפנימי שגל יזכ' בסן כבדי שחל"מ יזכה הוא. ח"כ מנואר דכבר הפקר אפיר לגרום שגל יזכו ביהן האריכי כל שלא זכה מדינא. וא"כ ה"נ כיון דהיישוב הפקר א"ר יוכלים הוי שפיר למטו ולסגורו הדלת מן הבא לזכות. אמנם ח"ל דהכא המיעוט שמועב מן הוי מיעוט בפלמא שלא מדינא. אכל התם מה שמועפים עפ"י השך כיון דהשך יכול למנוע ע"פ דין דדינא דמלכותא דיהא ח"כ גורמים למנוע עפ"י דין הוי כמתקדים לזכות דמותר כיון דחייבי מדינא ה"נ כל שגורמים למנוע עפ"י דין מותר ואינו דומה להכא דגורם למנוע שלא עפ"י דין. ומומה פל מהר"ק דפשיעא ליה דאורמו שפירש עלייתו ויכל לגבד בזכות ולזכות והוא נגד הרמב"ם. אף כבר נתבאר אף דהכא נקטינן מ"ח התם י"ל דמותר דכל דהמיעוט מהיה חל"כ מדינא מותר לגרום למנוע משא"כ הכא. ויש לפיין קת"מ בזה דב"מ (דף י') בכל עליה וכו' אמר והחזיק בה זכה בה דמנואר אם החזיק אורמו שפליג בעלמו וקדם לזכות בה זכה בה מ"ח דלא נקטינן ליה כמו בפאה ואלק. ואפשר דפאה ואלק בעלמו וקדם לזכות הוי כות להם קת"מ זכיה בזה ולכן כל שמועט קאטינן ליה משא"כ בהפקר בעלמא דאין להם שום זכיה. וביותר נראה דהכא נקטינן ליה כבדי שלא יבואו לדיי קטעה וכעין דתמך

לקוטים מהג"מ הריעב"ן בספר לחם שמים

מסכת פאה

פרק א' מ"ד ונשמנו. כתב הרע"ב למעוטי הפקר שאין לו שומרים. ואיכא למידק קת' למאי צריך לאשמעוין כר"ב. דהא לאו רידיה הוא ממי אפקידי וסיכי חוסק אדעתין להוביט דקיל הטסקי שדכו והסכים וקרו חייב בפאה כדאיתא בהגול (דף ז"ד) דוקא כשוכה בכל השדו שיטת בלא הבלא ונחשעו יתירא. אכל אם אין לו בו אלא כשאר עניי עולם עיין הפקר כוח ופטור ח"מי מה שקר ענינו הוא עמו: א"י נמי אהא לפוקי הפקר בהפקדו בעליו דוקא. אכל עומד במקום הפקר בדיי הכל ממשמעין בו מהמח שאין לו גדר כהיב שדכו ולא כעמוד עניי שגורים. ל"ה הוי הפקר כל כמה דלא אפקדיה זכיה. כיון שבנינו נשמר ומקפיד עניו: א"ר דרילבא לא איתערין אלא משום הא דאין דקיל ממוז וזכה שדכו וקרו אחר שהפקירו הבטי דמי עליה חזונא דפאה. מהדתיב תשוב יתירא אפ"ה דלא מכי ביה (כ"ל) נכלל בשדה עמו) הפקר כלל. שפ"י עדיין לא חזר וזכה בו יתמיין בפאה וקרא להכי הוא

דאחא. דמאחר שיכול שוב לחזור בו ולזכות לעצמו. כדיליה דמי ולא נפיק תרשומה. דתחנא רמי חיוביה דעניי עליה אחר שכבר גדלה התפאה ברשותו. ולאו כל כתימיה למעט זכות בעניי. דבהפקר זכו בו עניי כעשירים. וכו"ל אין בהפקרו כלום שכבר זכו בו עניי במ"ב. קמ"ל כיון דכשהא לאו נשמר הוא פטור שמוחב הפאה בקרי. וכל שלא החמיל בו הפקרו הפקר אף להפקיע זכות בעניי ודו"ק: וצריך שדעד דהפקר דתנן סבא. היינו שהפקיר הקיזר ולא השעד. דהא הפקיר שדכו עם הפקיע. הוונס בקרקע ודאי חייב בפאה דהוי כלוקח. וא"כ יש לתמוה למאי איתערין למילך טעורא דהפקר מתעוב. היסוק ליה דלית ליה קרקע זוכה. ופשיעא דמיפטר משא דבעיק שדך וליכא כהפקר ג' דמיליין. אלא על כתיב דכפריטיס דלא צריך תנא דידן לאשמעין טעורא דהפקר אלא לגביס דהא"ר דכשרס בלו היא. ומש"ס לא יתח' לי למימר דמאי לאשמעין דאחר הוכה כשהו המוסקר פטור אפי"ה דדיליה היא. דאי משו"ס ור"י לא צריך. דהאי שגמר הוא גביס דהוונס. ולא מיפקר משום הפקר אלא מחמת שאין לו קרקע. ומתני' נדלית ליה קרקע מיירי ודו"ק היסב ויישב לך בפאה י:

דפא גם הוא מודע דבכל פרי הפך אינו פורק בנרמנו מליחיה מין וזה דלא כהגרי"א ז"ל
 א"ס. ועוד דהנה פסק בשו"ע טוהיה וכו"מ כי כן לא פסקין בוטמיה:
 ה' ברע"ב ד"ה כל תומיה בריכות כו' בנזק ד' אלהי ישראל כו' ועד הטעם מוכן הדעת
 ונכ"ל הטעם ב"י כו' בנזק מוכן הדעת. והנה כהגרי"א למה לנזק השני וכן ה"ל
 כנ"ל. דמה לנו להזכיר כו' פירוש בנזק. אכן בגמ' התענית (פ"ג ז') איתא ז"ל לנזק
 כו' כ"ס. וכן ברמב"ם פ"ד מהל' תענית. ולכאורה ה"ל דמתקדש בכל הנכרות טען וכל
 יום אף שלא בתענית היו מוסיפין בוטמיה זו. ולא פירשתי על דעת רש"י שהתחיל במוק
 הדעת. ובגמ' גם התחיל בנכרות גואל ישראל שהיה הראשונה שתתריבין. ומוקטין זה
 בתענית ובהם אחי ובוטמין הם. והרמב"ם לא הזכיר זה אלא בשלל תענית וזה ז' בנכרות
 ול"ע נזה: שם [ברע"ב] שם התקינו מורה כו' (ת"י) כ"ס ביותא (כ"ט פ"ג) ויבדק
 תורה כו' נג"ה בנזק כו' מן הטעם ועכ"ל ופ"ג בפירוש:

מסכת פאה

פרק א ב ולפי רוב הטעם. לפי"ד נראה שהוא גם המקרה העניני דעני ועניו משוטים
 וכנסה מהם ממולפים בתקרא (בבב"ב וכו"ב) והכוונה דאף אם כמות העניני
 ממעט אך הם איכות עניוים כב ירבה על השטות כי אינו דומה מי שאין מחוזה בידו
 למי שיש לו מחוזה חסד דינר ענ"כ קרא עני לקמן פ"ח מ"ח: ד' [בת"י] ד"ה ובהכנסו
 לקום כו' דהיינו פאה שדך ב"ב ד' (ברמב"ם לקטור) כו' ופירושם דמוק כו'. ולי
 קשה מהא דאיתא במגילת (ק"ג) מורה כ"ל במידו לאורחיה כו' שאין מין מ"ל לקטור
 כו' אף אק ל"ת מלכות בל"ס כו' פאה כמג"ל ופירש"י ואש"ל דהוק קולטין במגל:
פרק ב ב במשנה אע"פ שאין הסקר כו'. ר"ל הגם שבבב"ר איש יכולים להמנה
 מ"מ במעמד יכולים להעמד הוא נוסף כו' כנ"ל לפרש לפירוש הרמב"ם בשם
 סקדמונים ופי' הרב"ז לשון אפי"ם על כוונה זו ממלא בנים בטרות במגל (ב' סט"א)
 והכוון כו' אפי"ם שא"ל ע"פ ברע"ב: וכן גלשוין המוס' ר"ל (סוף דף י"ד) פ"ט:
 שם בחו"ש ד"ה שאינה יכולה כו' ומתאר שיש כאן ע"מ כו' ולבך דרך (ה"ד) פ"ט:
 דכיון שאם אינו עומד באמצע כו'. אכל ק"ל על פירושו דה"ל הכי ה"ל א"ת שיכולה
 להקטר אמת ר"ל אינה מתפקדת דכזה הוא דלפניו על מ"ק ולא לינקעט מאי דשעה ביה
 המ"ק וכו"ל קאמת כו' בשוטים (ל"ח) ומתאר על דלודי ליה ארדי לילפוג גמליה אפלויה
 פ"ט [המנהג השבועי כ"ג ל"ג גופיה ב"ב] (פ"ד) במשנה לפי מהו דלפניו במגל
 ע"ס דאקופא קאי פ"ט: [ז' שם. שדה שקלחה נכריה. נ"ל] דהיינו נכרי שקלר שדה
 ואח"כ חכר הסוואה לישראל ולהבי בשפ"ל למה מני למימי קר מ"ס וקלור נכרים מיה
 וכו"מ עמדה לנכרי חיה כו' דכזה הוא הייב למה שקלר: שם. קצר חיה וקלור אקוסיה
 חיה פטורה כו'. נראה דה"ל הקרנות נמליים ועברה הנות לחיה כו' דלפניו אף מה
 שקלר. והמנהג ריש מילתיה נקיע והוא כמו וכו' וכו"ל לקמן פ"ו מ"ה איזה היא קמה
 שמלאת אח"כ פ"ט ובימותו פ"ח מ"ב כולד פוטמות לנכוסין ומשנה ג"ב לנרות נרוטיסין
 וכן כנ"ל דוק ומשנה (וגדולה מזה ממלא ב"ר פ"ב דזכחים מ"ב ד"ס כנ"ב פ"ט) ולפעמים
 נקיע מן דוקים בישא ירוסין על הקדושתם כמו בפ"ט דתמ"א דלפ"ה דכלאים
 מ"ז פ"ט בחו"ש [וכנ"ג כחבו המוס' ב"ב] (י"ח) ד"ה ואם והמו"ש בפ"ה דזכחים
 מ"ז ד"ה עשויון ועמ"כ כפ"ב דבכורים [וכנ"ג בחו"ש פ"ב דהוריות מ"ה
 ד"ה השמלן]:

פרק ג ג המור כו' והמחוק המליח יד כו'. ע"י פי' הרמב"ם [הוא] ברע"ב [וכנ"ג] ונראה
 דהמתחוק בל"ס דרישא היינו נמי מתקום אחד לישנה דמתחוק הכי משמע
 שטובה התקום חלק כפ"י הא' שבר"ש. והא דברישא נוסף לאלו למחן כו' והנה מן
 המתואר עליו כל היל הוא משום דקרישא לחים ויבשים זמו ל"ב מימי חמים (כת"ש הר"ש)
 ומוקטין כו' כ"ל גרנות חלל כהא תרומות: ענינים בשולות ל"ל וכוונה זו סוקף התנה
 לכן תנאי מחמת יד לומר ששניהם שיש באיכותם: [רע"א קרקע כו' מייבש בפאה.
 כ"ס] ויתר קמה כו' ע"ל ויתר קמה כ"ס חייבת בפאה. נ"ל דפירין מאי איתא דמי קרקע
 כ"ס ואתר קמה כו'. דהא חקן לעיל מ"ה המוכר קלחי חילין כו' ב"ג בפ"י הר"ש דמוכר
 דה"ל חן לו קרקע לנזק מ"מ חייב בפאה. והנה ענין דמי כטריס מני קרקע.
 והרא"פ שן ל"ד כנ"ל. וכן ל' כר"ב לק' מ"ד דהש"י לפאה בלפ"ה ששקדש בהם דוקא כו'.
 שלה דדוק וביומר תמוה לשון הרמב"ם ב"ב (ק"א ח') ד"ה ואידי שכתב דנעלמא בני פאה
 פאה שדך כמי קרקע כ"ס כו' ע"כ:

פרק ד ג נבל מקלם פאה כו'. י"ל מדמי מקלם פאה ול"ס נבל פאה. הוא לנרות
 דאף בראותה ששפחה מ"י אקטין ליה וכו"מ מתלם כלום. ונראה לשמע הרמב"ם
 ולכן פ"כ ל"מ בהוספתה לא פליג על הה"ק וכו"מ הכ"מ בשם הר"ן וכו"מ בירושלמי ודלא
 כת"ש בשל"ה דפ"ג. ומשנה דקטין ליה אפי' גמה שגידו מתחיל דגם כסופא הכי
 הוא: ה' שלש שפתיים כו'. רש"י ביטעיה (א' ח') פי' דהוא לשון לקיטה: בחו"ש ד"ה
 ע"ד טעם ב"ו כו' פי' הר"ב היינו מורה כו' וב"ב הר"ש כו' אבל למאי דתיקן בתמי'
 פירותיו כו'. ובדושי לפסחים סרתייה כמה תקומה נקיע פירות וכוון לתבואה לתוד וא'
 מהם ברע"ב דהנה פירות מ"ל כו' הייבש מהלם: שם [ה' הו"ה] כו' משב"א כו' י"ל
 דה"ל לא פדלו דמי מקדש דש"ל כו' ועתה יב' הלכה כו'. ול"ה דחל וכו"מ מקדושין
 (ב"ד ז') ה' ומונחם כו' ל"ה לק' ל"מ דמש"ל גמ' הוא ז"ל ידמי בתמיה מ"מ
 בטליתויה וכל ליתוס דמתנות שלא הורמו לאו כמו שזרמו דמיין ועכ"ל בפ"ג מהלכות
 מנ"ש ס"י. ועמ"כ רפ"ב דתורות כמ"ד [ע"ג האיר' ה' את עיני ומתאחי הדבר מפרש
 בירושלמי פ"א דתורות הלכה א' שתיבא שם הא דחן גב בתרומה הקדש ואכלה משלם
 ג' תומשים וק"ל אחר וכלה פירוש כגון שקדיש טבל תמורה ופרס בגזון וכן מהו אקטיה
 אחד המקדיש עבדו כו' ע"כ הכי דהקדש חל על התרומה מתמשל תומם המתה הכהן
 המקדש וזה דוחק לומר מתחם טובה הנאה שיש להקדש זה וכו"מ ס"ח ממון ועוד
 דמשמע דכ' הומוטין שווין: [ה' הו"ה] רע"א אורח מ"ג ד"ל לעני"ד תמוה דלון
 עין לו כ"ס ע"י בתשנת חמשים דחייבים קמה. מהגרמ"ש: [א' אחר יד ואחר הגמל.
 פי' הרב"ב מנגיד ידו כו' והכו"ש מלא דכיון דזה קרא חונם והוא דוחק. א' דגזון
 א"ל דבר גמיה. ג' רחש ידו כו' דלפניו כו' עמ"כ מהו. אבל לפי מה שפי' הרמב"ם

כ"ל לקמן מ"ב דגם בתמורה איבא לקט איתא כפאוסה דדך הקלחים לקטם מלא
 ידו א' קני השבולת ובידו כ"ל אורח המגל וקולטיו לזה אמר טון כו' ר"ל שכנר לקט
 למוך ידו ודך המגל והח"ל נשמע קטש א' או שמיים לעניים אחר כו' ר"ל בשורה
 לקטם למוך ידו והמגל נשמע קטש א' או ז' וכלט אחריו ידו ואחריו המגל דמיון
 שלה כלו עדיין לטובם לא נקרא שמת קלירה ולכן הקדים לומר איזואו הוא הנקרא
 בשעת הקלירה ועד דמלוקא דכיד הוא כשפולט בידו ומלוקא דכמלא לאו בקלירה:
 י' א' דררי הנמלים כו'. כפי' הר"ש והר"ב אחריו משמע דאמר שהתחילו לקטור מקלם
 הקדה אז אף אם הסורים בתוך הקמה הפלוניוס לעניים. ולי' מה דמקס לאיתא התבנה
 מפשטה משמע דמה שכתוך הקמה אף שכנר נקצר מקלם הקדה ה"ה על צפ"ב. וכ"כ
 מפירש"י בגמ' ובש"ל ובהרמב"ם בחבורו ור"מ פליג ארישא נמי ומכוין לישנה דהכל
 שבדכיו וזה לכאורה ע"ד הרמב"ם ע"ס: ודגה הרמב"ם פסק כר"מ. ופי' חו"ש ומ"מ
 ול"ע תמוס קסח לן תנא כפי' דמשערות מ"י טוהיה דלא חלק שם בין פלוניוס ותמטוניוס
 (ובזה י"ל דגם הרמב"ם אינו מתנגד לדשמי בטוה דר"מ שכתבתי אלא דכזה לא פסק
 כוומיה) ואש"ל דנכרי נכסות ח"ס לתשמי מ"מ מידו ספק לא ילזאו וה"ל
 ספק לקט אמנם זה היו כמו ספיקא דנכוסות או ספיקא דדינה דל"ד לשאר ספיקות
 פי' מ"ה טעו' ז':

פרק ה א בחו"ש ר"ה ונרות לעניים כו' ופסוק תמ"ט כו' וספק לקט לקט.
 טעמו לא ממור כלל דהא איתא למימא שסלקט נשאר ת"י במה"ל ועני' גיבס
 מן העומרים והוא כמו שמתחיל ע"ס העניים דלקמן מ"ה דומה לשבולת על לקט שמתעבה
 כו' משער כו' דלקמן (ולכאורה ר"ל דשם יפלוג גם כן) ועד דמנו כן ק"ל בזה שיהי
 בוצע וגם על שטלו לה וכן הלכות פ"ט פירש"י והלא הוא לא מפרש מהם מ"מ שמתנה
 ע"ס וכן שם או שמה וכן י"ל דפי"ב טוהם וזמן הסוהו וכן הפקדו לכל דלמ"ה ה"ה ג"ל
 בידה לתאו דק"ל הפקר לעניים א"ש: [ברע"ב ד"ה מועי"ש שגולת אחת כו' וא"כ
 שפירין לא נתמנה חל ע"ס המשך ע"י כו' [כ"ב הר"ש]. וק"ל דר"מ למתלה מן צפ"א
 דתרומוה מ"י א"ת כו' ולא מדבר שלי"ג מלאכה ע"ד שלי"ג מ"מ וכו"מ א"כ ואל"ה
 דכיון ה"ל דמתיי' כ"י שגולת קאמרה ואתר המוכר או מירושלמי שהיו משמע
 כדכיו: [ב' בתור"ע (אוה ג"ב) והרמב"ם בחבורו לא הביא כלל דין זה וכבר תמה בזה
 הר"ש כו'. אבל ל"ס שכתבו חז"ל לפרש כפי' הר"ש דש"ל בירושלמי וזה הביא ב"ד
 מהל' תמ"ט ד"ל ועמ"כ: [ד' בת"ס רע"א אורח ל"ב ד"ה והרמב"ם. ותמיה לו טובה.
 ל"ב כן קטש ג"כ נ"כ] ע"ג המערכת ע"י מה שזכיר ב"ל דוחק וכו"מ וכו"מ בלחם שמים
 ודכיו תומיה מחד. מהגרמ"ש: [ז' ברע"ב ד"ה ואלו שזכו וכו"מ וכו"מ דבעל בית
 שדה כו' [כ"ב הר"ש וכן] איתא גם ע"ל ואינו ממה דפי"ב בכוונה ובפירש"י ומוס'
 ותמיה דהסם מיירו דגם כה"כ שכתב ח"כ אבל מתני' דרע"ב לא שמה כלל
 לא כעין עומד בלד שדה וע"ס מתניין דרמיהו כ"כ מירושלמי ועתה משמע

פרק ו א בחו"ש ר"ה הבקר לעניים הבקר. ועוד י"ל כו' ל"ב ועוד י"ל דדריש
 זה מחוק שמצו אורח ד' פעמים כתב קרא בפ' קדושים (י"ט ז') ובפ'
 אמור (כ"ג ז'). אחר' לחיות בספר זרע יתקן שהקדימי בזה. ואח"כ לחיות ב'ס'
 ערוך לזה כד' ל"ח. ונדפס מחד פי' הרמב"ם ז"ל מ"ב וכו"מ: [ב' קדושים העניין
 שספק לקט לקט כו' מ"ל לפני ולגר מצויז אורח סג' וז"ל: מ"ל פטוה אורח מפרש
 בירושלמי רעה לעניים מתקן. ל"ל מדכמי מצוה יתורה א' כן וכו' בפ' אמור פ"ב:
 ב' בתוס' רע"א אורח ס' בל"ס הביא קדושים בירושלמי. ותמיהו ה"ה לפיט
 כו'. ל"ב כד הביא מ"ז נ"כ לחם שמים כן. מהגרמ"ש: [ז' ראש' אורח המור
 שכנגדו מוכיח שהמור שחזיקו כו' מודים שאינו שכה. המפרשים נדחקו מאד ולע"ד
 נ"ל שם ג' דיינים הלוקים כמו שהבדלתיים ובמשנה שאתריה אינו מפרש רק דין דראשי
 שורות וכו' גווי' א' אם שמה מלאה השורה והוא שהתחיל לעמך שמוכר שמי ויטעם
 כמו שהמנהג הר"ש מירושלמי כי מתקור ויבחה פי' שהתחיל לקטור ואח"כ משנה מליפין
 שכה שומר מקלר כ' שכה כסוף השורה והטעם מפורש במשנה שאינו כגל מוכר כיון
 שלא עבר תמנו והלאה וכ"ל מיירי שאין ע"ס יתבר ת"ל שורות דלון כן שומר שכנגדו
 מוכיח דלון שורה בפחות משלשה עין ביר"ש סוף מ"ד מירושלמי ודין כ"ל דשומר שכנגדו
 מוכיח שנתן ח"נה מפרשתו רק התוספתא כולד מן שהיה לו פטר שורות כו' ודין ח"כ
 פשוט וא"ל פירוש: ה' ב' הולני פשטן שמה כו'. המפרשים פירשו מלשון סוף וכו'
 ה"ל איינה שפתיים (כי נכסד הוא הולני) רק שמתנה לרטי וקשה א' דל"כ ה"ל ה"ה
 כמו ב"ק (ל"ו) ודוכמי טובה. כ' דמשמע ד' קניס חויס שכה וכ"ל להדיא הש"ל
 וזה תומא דר"מ שכתב דדוקא ג' שמיים ולא ג' קניס. לכן הנה"ך שהוא מלשון
 הלן (ומתקאל כ"ג) והמפרשים פירשוהו לפי הפנין כי לא נחלה לו ריש במל"ך ויש לפרשו
 שהוא לשון קבולה וכן כהא. וכמו לזכיר זמנים: [ב' בתוס' חרשים ב"ה בריו"מ.
 אבל בלחם נעלם מהכר גמרא דב"מ כו' ל"ב כן העיר ב' משנת חמשים פ"ט. מהגרמ"ש:
 ה' איזו הוא קמה שמלאת א"ש] עמ"כ לפי פ"ב מ"מ] כל שאינה שכה. נראה דב'
 לומר בין ה"ה שכה (כפי' הר"ש) בין ששכהה אלא שיש בה פסחים (כת"ש הרמב"ם)
 וכיוצא בה: [ה' סאה תבואה שקורה כו'. לכאורה ה"ל דל"ל דכידיו לא עמדה רק
 ששקרה ולכן אם היו שפתיין שקורות היו מתפרשות אפילו לנכ"ן דל"ל דלעיל וכמו קמה
 דמתקדשת [ובתוס' דב"מ (ל"א ז') ד"ה שור איתא דמלושים שמוכים כלאורה אחת
 ומתווכר כל קלח וקלה שמוכר כ"ס ע"כ] ואל"כ נידון שפתיים כיון סוף וכו'
 הביא מירושלמי דלתי כר"ג וכו"מ הוי מחלוקת ואח"כ עמ"כ והרמב"ם פסק לדכין:
 י' ואם היה מתכוון לייטול את כנס הגם. ל"ל דמיקר טוהיה הוא לקטק את הגסין
 מתמת השיוטין ומס פלייהו שלא יגבנו ויחולו ואבדן מלקט גם את הרקין וזכה א"ש בירושלמי
 שהביא הר"ש וכו"מ צמ"ס:

פרק ז א כל זית שיש לו ע"ס בשדה. נראה דש"י כןאן פירסום כמו ויש דוד
 ע"ס (שמואל ב' ה') וזהו א"ש מה שאמר ד"ל כו' וא"ש נמי הכונה דזית
 הנקופה בשעתו: שם. שהיה שפכויו או בימי. לכאורה קשה מ"ל דהיינו במעט.
 ולי' דזה מתוך דקדוק שינא דמתני' שהיה כו' שהוא כו' דהיה פי' שהיה נימים
 הקדומים שפכויו ומס פלייהו אין זו יתרון תלומה על תכריו. כן משאל לו ע"ס ז'
 ז':

הגהות וחרושי הרשישי

זרעים

תאריך פלו דמיס גמזיס יתקו: ב אורכל עמו נצנת רשאוה כי ובצנת שני כי. כלה דמס דמס סיינו נוס. כמו ברפ"ם נדלים ענת זו אסור בכל השנה מ"ש ודכוותיה קונה. ובה לא נלמד למש"כ המו"ם בדי"ה לא יאכל: ד ברע"ב ד"ה בוי שקרא עס לת"מ של דמאי כי אכל ת"מ של ודאי כי אלא הוא טמן מעשר לניו כי. כ"כ בר"פ וקשה דהא לקמן פ"ה ת"ב קמס נן הנא כלאב"ג שיש לבטל"ג רשות להפריש גם ת"מ כמ"ס הר"ש עס. וה"ל לומר דלף שיש לו רשות להפרישו ולא כיו כמ"ס חת שאינו עלו מ"מ המו"ם לא שייכה ליה. ומייב לפסח אר"כ לניו הוא ימנה לכל מי שירצה. אבל כיון דליף ק"י ויש ליקראל להפריש אותה ולימנה לכהן. ומ"ס דבור"ס דמכ"א סמירס נפ"ג מ"ס הר"ש ויש ליקראל להפריש אותה ולימנה לכהן. ומ"ס דבור"ס דמכ"א סמירס לדעת הקור דמ"מ של דמאי מוכרס לכהן דל"כ אחאי נרין להודיעם. און כהן סמירס. מדה ד"ל דהטעם כמ"ס הר"ש שמה אינו סמירס. ענין ד"ל דהטעם תמוס גימבת דעת דהוא יסבור שסס חולין דדמיו יקרים משל סמויה. ולא גרע מכל בני דליתא בחולין (ג"ד) דלחור תמוס גב"ד. ולכאורס מ"מ סמירס דלמאי אסור ליימנה לכהן כיון דליתא בחולין. אבל גם דא לא סברא דמתנה בעלמא ג"כ אסור בשנת ויו"ט פמ"א ס' ג"ד סק"ג. אמנס לנרין שנת מוכרס כמ"ס הר"ש עס. והכא משמע דלפלו לנרין אלוס אסור: ד ברע"ב ד"ה קח לו ממי שחור נאמן. פירס הרמב"ם וז"ל איש נאמן על מו"ם כי ומי קשה דעוממה מאי שייכה סהא. ולעיל במקו"ם כ' דמולמין לישן סמירס ועוממה אייני וכן לפלו פ"ב מ"ג ולקמן פ"ו מ"ו ומ"ט: ר [בתוי"ם בר"ה הר"י ז"ל נאמן ועד אחד נאמן כי ל"כ הגר"א בשנת אלוס הניס קט"ל ציוולמיו וכס הארץ נאמן וז"ס: מהגר"ם ש:]

פרק ה א ברע"ב ד"ה והשאר חלה א' מת"מ: כן פי' הר"ש ומי' במ"ה. והגר"ם מרין כיון דלמחוס נקח מע"ה דהכל בחזקת עוממה כי. ולא מחור דמשכחם לה שאמר שעדיין לא הוכחו דלמחן. ול"ל כיון דליוו חלה הל בגלגול הטפה ואז היתה נצרות המחוס. א"כ לא נתייבנה רק א' מת"מ. וכ"ס אס נאמר דמשנת ס"ה כמו ש"נצמו דמו. ע"י ספ"ג דקדושין: שם בחו"ש י"ג בצפונה כי צדדומו נדחק בזה דמקדים לפון לדרוס. והוא ל"ל כי גם במקרה דמאי ונגנה [דנאשית י"ג] פשוט וימין (הטל"ס פ"ט): ב ובאה חולין שיש כהן ה"ל צד זה מעשר. ק"ל הרי כבר קבע לו מקום בחלמו חלה אחד ממאה כי ה"ל צד זה חולין והיה די לו עתה שיהאמר ומאה חולין ה"ל מעשר. ומ"ס הר"ש דכ"ס ליהוט נצרות עין יפה דערי לאב"ג. המוס' דנצרות (י"ח ב') דמ"ס כ"כ כי דוקא סהא. ועליו כמ"ס ג"י חז"ל דהטעם און לו נעשות כן. והכריתו זה מנמרה דניסין: ד ברע"ב ד"ה חנפול. קונה מן פלטרין הרבה כו' וכו' כ"ס. ומתוס כיון דמכפול קונה יותר בכמות מן הפלטר. מדוע לא יקנה מיד הרבה דסינו מן הנמחה. ולכן נראה דע"ס נפל בר"ל וז"ל קונה מן הכחשוני. ומתוס אכני על סה' המל"ג ספולו סה' סה' דנדריו ולא נגרינו: דה' ו' בחו"ש ד"ה הדימון כי ומ"ס הר"ש ומוכרס לנאמנס כי מסיים הר"ש דשני למטר כי. לנאמנה לא היה לרין לה. דע"כ מת"י אייני כקיומו פ"ה מדהלמכ"א לאשמשין דנאמן לומר כי: א בר"ה צפון. וא"כ אפילו הטבל מוסע מוכרס. ומתוס דגם כשהטבל מוכרס. ומתוס דהא סה' מהפפור על סחורו דלקוח ספור סה"ס. וא"כ דגם המעורב סה' לקוח. א"כ כשהטבל מוסע סה' הרי דרנן. ואולי כיוונתו דאס הטבל מוכרס לוקח משאל נמרו ויומרו צידו דקייב סה"ס: ד משל יקראל על על כרסי. ע"כ מייב שיהיאל כודים לנאמן דלישנא דמתחיימן משמע דלוקח משני דנכרס ג"כ אייני וקחו אשנא דלפלו. דל"כ דל"כ משל ככרס ע"כ אייני כסמחה. ובה לא נלמדך לת"מ כה"ג אייני שהודיעוהו. אבל משל ככרס ע"כ אייני כסמחה. ובה לא נלמדך לת"מ שהו"ם ד"ה ר"א: בר"ה ר"ש הניס נצ"ג פירש"י גניקין (כ"ה) תש"כ וכומיס גידי אחת כי. סה' ר"ה ר"י ס"ל בנמחות (כ"ו ב') דלפ"י לטובי סוכיס און קיון דח"י. וז"ל יוסף ור"ש ס"ל דגירי אריות כון פ"ס. ואניו ממה על ל"ה דמ"ה המוס' בנמחות עס הביאו מנמרה אר"ה (כ"א) דל"מ ק"י יע קיון (ואף דע"כ ע"כ פ"ה עס דקכ"ב און קיון. אשכחן צד"ל דע"כ מת"י מת"י פירכוטו מתקוס למקוס) וכן לר"י אמרי' בג"ה (ק"א) דמ"י י"מ. ור"י יוסף ור"ש א"ל דמ"ל און קיון. חולס ק"ק דע"כ עס אמריקן גם לר"י יוסף דשדוס ח"ס צהו חרמי. אך גם הסוס' בנמחות עס ל' דל"י יוסף קיון:

פרק ו ג ר"א אומר אף המעשרות שלכן. הן זו ודאי דכוונה ר"ח מעשר ממש כהובוד שצמחי"ם דמקאמר אף. ולישנא דלנהן משמע דקאי גם אכהן. והוא דלף דע"כ ל"ה דמס ס"ל כר"ע צינמות (פ"ו) מדקמני כהא לוי ע"י מוס' עס ד"ה מר מ"מ אף לדמנו כמר דקסאורה כורא יתון אף לכהיס. ואף למ"ד עס קנסא לפניס סה' מקבל הוא עני. וצפרע לפסק כרמב"ם צפ"א מת"י. מעשר הל"ד וכפי מה שצברו סה' מקבל דמשמע דלף לכהיס עשירים מוסיס. ופי' הרמב"ם (והרפ"ב אחריו) דוקא אס הוא לוי המעשר שלו. תמוה מאד. ומוד ל"ל דל"כ אף מע"ש שלכן. דמקאמר מעשרות צ"ל. ע"י ר"ש (י"ב) מד"ס אה"ל [ונתוי"ם פ"ה דמרותות מ"ג]. והטעם דכהן ולי רגילים יותר לפלות ליוטולס בנמחרת. וכ"מ בצ"ל שכ' בפה"ל אפילו תמער שיהיאל יוכל לאכלו כשפודרו. ולשון פדיון אינו טפל אלא צמ"ס. אך יותר הל"ל אף שיהיאל יוכל לפלות ולאכלו ציוטולס כלישנא דמכיס בנמ"ד: ד ר"י אומר הקכ"ב כי. מע"ש עס יושלמי. וכ' בצ"ל שפ"י הקרר סכר כר"א. ומתוס דצפוליס אפילו רנן מודו גינא: ד ברע"ב ד"ה חור אמה כי. הנה חייב שחלקו ע"ה בקומתיה כי ור"ס בר"ג ואפ"ה כסופא אסור. דלפ"י במוחור אסור למכור משבאו לטות המעשרות דליתא צפ"ה דמעשרות מ"ג. ור"ש פלגי עס ציוטולמי:

פרק ז ב ברע"ב ד"ה אומר כי ציוטולמי פריך אס במוחור מעכביו כי ואס במוחור כשפאשה סה' לא הוי תמוה אלא לחסר נשמה ופיון בר"ל. ונ"ל דמכ"ס דכיון דנשמה הוית תמוה און הדנד (שפלו נעשה תמוה) בעולם לא יהול כלל עס תמוה פיון צפ"ד דקנני"ה מ"ד ופכיוטו עס: שם בחו"ש ד"ה רבוע"ש פ"ו. כיוס לא שייך ע"י. וכן סמפסא חיתא גם כיוס נלפון או כדרוס: ג ר' יוסף א' כי סהא מנאי צ"ד. בגלון סה' אמר ל' יוסף צנחיס ספ"ד ובסוף מ' עכו"ם: ד ברע"ב ד"ה ובידל' ושס"ה. חס עשאלר בשולי המוס' הו' חלוו ופירס מתמלה (ובפ"ו סה' הרמב"ם. והדנד

השאר כאלו סופרס מתחלה) ולי"ד דמסא מתקן כל סוד כדפי' בעלמו לפלו: בהל"ח בר"ה הר"ב הלוקח ין כי וכו' הר"ש וקשה בנמחה כי' דלחייבי נמכדו יוס. ולע"כ ס"ל דלא מני כן רק דמאי ממוס דלון זו תומס לכן הו"ס דרך לפדומו מפני משיי סדך. אבל כודאי דלרין לוסוף מומס לא פסיקא ליה דשמח לא ירס לפדומו אלא יעלה ליוטולס: ו בחו"ש ד"ה ספירס דלוי ספירס מפפור פ"ה סקומו מרומי כי מפפור ע"ה כי. אפ"ה ל"מ מספ"ה ד"ה הראשונה מעוסרת. וכנת הר"ב דעל סמיה כי במכ"ס ל"ד נכאן. דע"כ ל"ח עס מ"ה אלא דמאי על הודאי או מעטין ספ"ג דע"כ מהויין מדרכן ואיכא חששא דלא לנאלי כמרומה. אבל מפפור גמור משמע צפ"ה דמרותות דל"מ כלל. ול"ד סהא דמפריס מלחו קמח דלסוקה לזיס (פ"ב דמלה מ"ה) משוס דמיי קמח למפריס מרותס בעגלס דמרותות דמרותה סקומו פ"ה סקומו מרומי דפ"ל מקרס כמ"ס הר"ש עס וגזרו סה' אסור סה'. וגם עס אינו אלא חומרה בעגלה כיון שכבר באה ליד כהן כמ"ס הרפ"ג ע"ס. וגם מלינו עס צפ"ה מ"ב לישנא דל"ע כלוס. ואפ"ה ס"ל לרנ"ג (דהלכה כוותיה) צינחות דמרותס מיהא סה' ככרס הביא בעלמו עס: ז בחו"ש ד"ה חורין מ"ה ספירס פ"ה הרמב"ם סה' בעגל כסוילאו ממנו ה"ג ומ"מ יהיה אף קרס חולין וכי' ויש רש"י כי' מדלעל מ"ב פ"ה. הן כהס לא סוירס עדיין אפילו מ"ה אלא שעתה מפריסה. ומ"מ עמיד לחסר כסוף ועליו גופה. אלא כלפי סר"ל והשאר תמוה קורס לא חולין אף שעתה סה' עגל גמור עדיין:

מסכת בלאים

פרק א א בחו"ש ד"ה בלאים יושלמי כתיב כי' פירס נצנדיס לא חלבט שפסמ למר ופסתיס יחדו. נראה דנמחמי לא ס"ל כן. דצינחות (דף ד' ב') אמריקן דע"כ מומס ע"ס ובמ"ה אכל: ב בחו"ש ד"ה והרמורה כי' ובגללי לא קיימא דן מילסא דלמחי' צפ"ה הנודר מס"מ כי' אימיה כי' כ"הא דלעס מנרית בלאים עס כמנוסה. ק"ל מדוע לא פריך ממתניו לפינוט: ר העינים והגלגלים כי' אע"פ שזכרין זה לזה כי'. מכאן י"ל דהיא לפירש"י בחולין (כ"ג ב') דל"כ נצנדיס חז"ל הוא עשיוטול"ק ולא כמוס' עס שהוא מה שאנו קורין לני סיר"ס בל"ה דהלא הוא חלוק הרבה מנו: ד ברע"ב ד"ה קרה כי' מרוס קשה קיישה [כ"ה צפ"ה הרמב"ם]. ולכאורס קשה לחי נלך מדוע לא פריך ממתניו דל"כ דל"כ נצנדיס חז"ל הוא עשיוטול"ק ולא כמוס' עס שהוא מה שאנו קורין לני סיר"ס בל"ה דהלא הוא חלוק הרבה מנו: ד ברע"ב ד"ה קרה כי' מרוס קשה קיישה [כ"ה צפ"ה הרמב"ם]. ולכאורס קשה לחי נלך מדוע לא פריך ממתניו דל"כ דל"כ נצנדיס חז"ל הוא עשיוטול"ק ולא כמוס' עס שהוא מה שאנו קורין לני סיר"ס בל"ה דהלא הוא חלוק הרבה מנו: ד בחו"ש ד"ה חצוב כמ"ס הר"ש כי' מיהס יושטע אס הארץ. גמ' פדך און לרין נמסכת צ"ה כ"ה. לא דק כי' הוא כב"ב (י"ו) וז"ל הר"ש ארטיסי במת"מ:

פרק ב א רש"א חלה א' מת"מ: כן פי' הר"ש ומי' במ"ה. והגר"ם מרין כיון דלמחוס נקח מע"ה דהכל בחזקת עוממה כי. ולא מחור דמשכחם לה שאמר שעדיין לא הוכחו דלמחן. ול"ל כיון דליוו חלה הל בגלגול הטפה ואז היתה נצרות המחוס. א"כ לא נתייבנה רק א' מת"מ. וכ"ס אס נאמר דמשנת ס"ה כמו ש"נצמו דמו. ע"י ספ"ג דקדושין: שם בחו"ש י"ג בצפונה כי צדדומו נדחק בזה דמקדים לפון לדרוס. והוא ל"ל כי גם במקרה דמאי ונגנה [דנאשית י"ג] פשוט וימין (הטל"ס פ"ט): ב ובאה חולין שיש כהן ה"ל צד זה מעשר. ק"ל הרי כבר קבע לו מקום בחלמו חלה אחד ממאה כי ה"ל צד זה חולין והיה די לו עתה שיהאמר ומאה חולין ה"ל מעשר. ומ"ס הר"ש דכ"ס ליהוט נצרות עין יפה דערי לאב"ג. המוס' דנצרות (י"ח ב') דמ"ס כ"כ כי דוקא סהא. ועליו כמ"ס ג"י חז"ל דהטעם און לו נעשות כן. והכריתו זה מנמרה דניסין: ד ברע"ב ד"ה חנפול. קונה מן פלטרין הרבה כו' וכו' כ"ס. ומתוס כיון דמכפול קונה יותר בכמות מן הפלטר. מדוע לא יקנה מיד הרבה דסינו מן הנמחה. ולכן נראה דע"ס נפל בר"ל וז"ל קונה מן הכחשוני. ומתוס אכני על סה' המל"ג ספולו סה' סה' דנדריו ולא נגרינו: דה' ו' בחו"ש ד"ה הדימון כי ומ"ס הר"ש ומוכרס לנאמנס כי מסיים הר"ש דשני למטר כי. לנאמנה לא היה לרין לה. דע"כ מת"י אייני כקיומו פ"ה מדהלמכ"א לאשמשין דנאמן לומר כי: א בר"ה צפון. וא"כ אפילו הטבל מוסע מוכרס. ומתוס דגם כשהטבל מוכרס. ומתוס דהא סה' מהפפור על סחורו דלקוח ספור סה"ס. וא"כ דגם המעורב סה' לקוח. א"כ כשהטבל מוסע סה' הרי דרנן. ואולי כיוונתו דאס הטבל מוכרס לוקח משאל נמרו ויומרו צידו דקייב סה"ס: ד משל יקראל על על כרסי. ע"כ מייב שיהיאל כודים לנאמן דלישנא דמתחיימן משמע דלוקח משני דנכרס ג"כ אייני וקחו אשנא דלפלו. דל"כ דל"כ משל ככרס ע"כ אייני כסמחה. ובה לא נלמדך לת"מ כה"ג אייני שהודיעוהו. אבל משל ככרס ע"כ אייני כסמחה. ובה לא נלמדך לת"מ שהו"ם ד"ה ר"א: בר"ה ר"ש הניס נצ"ג פירש"י גניקין (כ"ה) תש"כ וכומיס גידי אחת כי. סה' ר"ה ר"י ס"ל בנמחות (כ"ו ב') דלפ"י לטובי סוכיס און קיון דח"י. וז"ל יוסף ור"ש ס"ל דגירי אריות כון פ"ס. ואניו ממה על ל"ה דמ"ה המוס' בנמחות עס הביאו מנמרה אר"ה (כ"א) דל"מ ק"י יע קיון (ואף דע"כ ע"כ פ"ה עס דקכ"ב און קיון. אשכחן צד"ל דע"כ מת"י מת"י פירכוטו מתקוס למקוס) וכן לר"י אמרי' בג"ה (ק"א) דמ"י י"מ. ור"י יוסף ור"ש א"ל דמ"ל און קיון. חולס ק"ק דע"כ עס אמריקן גם לר"י יוסף דשדוס ח"ס צהו חרמי. אך גם הסוס' בנמחות עס ל' דל"י יוסף קיון:

פרק ג א רש"א אומר אף המעשרות שלכן. הן זו ודאי דכוונה ר"ח מעשר ממש כהובוד שצמחי"ם דמקאמר אף. ולישנא דלנהן משמע דקאי גם אכהן. והוא דלף דע"כ ל"ה דמס ס"ל כר"ע צינמות (פ"ו) מדקמני כהא לוי ע"י מוס' עס ד"ה מר מ"מ אף לדמנו כמר דקסאורה כורא יתון אף לכהיס. ואף למ"ד עס קנסא לפניס סה' מקבל הוא עני. וצפרע לפסק כרמב"ם צפ"א מת"י. מעשר הל"ד וכפי מה שצברו סה' מקבל דמשמע דלף לכהיס עשירים מוסיס. ופי' הרמב"ם (והרפ"ב אחריו) דוקא אס הוא לוי המעשר שלו. תמוה מאד. ומוד ל"ל דל"כ אף מע"ש שלכן. דמקאמר מעשרות צ"ל. ע"י ר"ש (י"ב) מד"ס אה"ל [ונתוי"ם פ"ה דמרותות מ"ג]. והטעם דכהן ולי רגילים יותר לפלות ליוטולס בנמחרת. וכ"מ בצ"ל שכ' בפה"ל אפילו תמער שיהיאל יוכל לאכלו כשפודרו. ולשון פדיון אינו טפל אלא צמ"ס. אך יותר הל"ל אף שיהיאל יוכל לפלות ולאכלו ציוטולס כלישנא דמכיס בנמ"ד: ד ר"י אומר הקכ"ב כי. מע"ש עס יושלמי. וכ' בצ"ל שפ"י הקרר סכר כר"א. ומתוס דצפוליס אפילו רנן מודו גינא: ד ברע"ב ד"ה חור אמה כי. הנה חייב שחלקו ע"ה בקומתיה כי ור"ס בר"ג ואפ"ה כסופא אסור. דלפ"י במוחור אסור למכור משבאו לטות המעשרות דליתא צפ"ה דמעשרות מ"ג. ור"ש פלגי עס ציוטולמי:

פרק ג א בחו"ש ד"ה אומר כי ציוטולמי פריך אס במוחור מעכביו כי ואס במוחור כשפאשה סה' לא הוי תמוה אלא לחסר נשמה ופיון בר"ל. ונ"ל דמכ"ס דכיון דנשמה הוית תמוה און הדנד (שפלו נעשה תמוה) בעולם לא יהול כלל עס תמוה פיון צפ"ד דקנני"ה מ"ד ופכיוטו עס: שם בחו"ש ד"ה רבוע"ש פ"ו. כיוס לא שייך ע"י. וכן סמפסא חיתא גם כיוס נלפון או כדרוס: ג ר' יוסף א' כי סהא מנאי צ"ד. בגלון סה' אמר ל' יוסף צנחיס ספ"ד ובסוף מ' עכו"ם: ד ברע"ב ד"ה ובידל' ושס"ה. חס עשאלר בשולי המוס' הו' חלוו ופירס מתמלה (ובפ"ו סה' הרמב"ם. והדנד

הנהות וחרושים מהג"מ ר"א מבראד

מסכת בלאים

פרק א מ' גד"ס אם הי' מקח ענין מגולין כתב הרשב"א בשם סבת נקטי חבל דעת הרמב"ם בחיבורו פ"ב מכלות בלאים דגם לענין בלאים אם לא הי' מקח ענין מגולין הי' אסור משום בלאים ועי' בתוס' סבת ד' ג' סוף ע"ב מ"ש בזה :

פרק ב ד גד"ס אין סומכין כהן בלאים הידור ופילו להרמב"ם דמגריד ג' טעמים לכתחיל אם לא בני לענין בלאים בשמות מ' טעמים . אינו מבין דבריו דמשמע דגם כהן לרין להריות הסדל ורביע מן הסבואה ו' טעמים . וקשה דמ"ט אין סומכין משום דמייסא אלו מייקין להנזפה ורי לאו דבעל הדין זרען לא הי' מניח לחדש אחר לזרען אלא מוקד לזרעו דעל המזיק להרמיה ח"ע ויזון דהרמב"ם סובר דא"ל המזיק להרמיה רק ג' טעמים א"כ כשהסדל הוא רחוק ג' טעמים מן הסבואה יאמרו הוואים לחדש אחר זרען ולא בעל הסדס דמאחר שהוא רחוק ג"ט כדון יותר מזה לא הי' יכול למחוק א"כ להרמב"ם ודאי הא דקאמר אין סומכין היינו בחוק ג"ט דוקא :

פרק ג בשמנת פריגה כהן המזיק על דברי הרמב"ם ומ"ט המהות בין שתי זאבים שהם משתנים וכו' ר"ל המהות שיש בין המזיק למזומן ויש לנרס משתנים וכו' אבל ל"ל שלא להניח ויראה גם שקורה חותם משתנים וכו' . ולג"ל כל דבריו בזה כהן דחוקים וכהנכס לזמן רביעא דהפירוש פשוט שהרמב"ם מייירי בהפירוש אחר דר"ל בהמה שיש מן הלעז האורך לזמן כהן שיש דלעז האורך הוא ג"ע ולעז הרוחב ב"ט ולכן כתב סהם משתנים ואינם שייס והמזיק ז' שיהא מן הז' להני' הרוחב הוא גדר ג"ט ורביע הוא פשוט :

עוד טע בסוף ארזו משנה אחר המזיק האחרון כתנו ואם יעשה כפיסך שיטעה בקרעת מעושים ובימיס מרובעים שיסו כמו כן טעם מייס ויהיוק כ"ה טעמים לרין למחוק כ"ה לרין להיות כ"ו טעמים דודאי עשוי שיש בכל קרן מרובעים וגם באלעז כרי ים העשה מרובעים ובימיס הרבע מעושים עולה כ"ה טעמים אבל אם יעשה בקרנות מעושים ובימיס מרובעים כרי לרין לעשות גם באלעז מעוין ולא מרובע א"כ כרי יסיה חמשה מעושים וארבעה מעושים עולה בכל כ"ו טעמים וק"ל :

שם ו דברי הרשב"א וכן כמות של דלועים לשרת של דלועים שמונה אמות מפסיקין וכו' בלחם הרשב"א הסתמך כן מדברי הרמב"ם בפירוש אבל איני מנין דבריו דהא חיבא עשה אמות הספק דהא לרין להיות רוחב תלם בין הדלועים לקמת הכללים מכל ז' ורוחב תלם הוא אמת כמו שכתב הרשב"א לענין מ"ג דר"ס ורוחב מילולו וא"כ הי' עשרה

אמות הספק דנשלחו להרמב"ם שמשמש ורוחב מילולו ג"כ תלם שיסו רוחבו כשמוקף וז"ל אם שומקו הי' רק ב"ט או פחות מזה גם רחבו כך הוא וא"כ אמשר דמיס תלמיס אינם רחבים אמת וכל פחות מאמת לא קחשיב ולכן כתב מילתא פסיקא ח' אמות ובודאי כוונתו מן מרובע התלמים אבל לשיטת הרשב"א ד"ל תלם הוא שכל רוחב אמת קשה וז"ל :

פרק ה כוונתו הוועט ירק משנה ה' אחר המזומן חיבא שם שכן ק' ח"ס וק' ח"ז ק' וי' ישרים וכו' לרין למחוק ח"ז ולרין להניח וק' ה' :

פרק ה ו גד"ס מין בהמה כ' הוואים והיא למחי שכתבתי לעיל בשם הרמב"ם וכו' חיבא למימר דה"ט לענין מלקוח ודבריו ממוהין דהא שור סבך הוא סבור וא"כ עס מין עמא יכו' מה שיבי' הוא בלאים דהוואים ועס מין עסור הוא בלאים דכנן ומנ"ט אם הוא ח' או בשמה ז' :

עוד טע גד"ס סבך כתב ומחי דמתיקין בלאע לעיל והדני בהדס ח' הי' לים לפרס לשי' וכו' כהא פשוט דלמיל לא אינטיקין לפרס הר"מ דחיבא למימר דבלחמת ההנה לא אחי לארזוי דלין דיו כלל כהדס ולאפוקי מדרי' וכן בקפוד וחולדת הסניס אחי לארזוי דלין דיו כשרן ג"כ לאפוקי מדרי' אבל כהן סורקן לפרס הר"מ אם הוא חיה או בהמה :

מסכת שביעית

פרק א א עד אימתי חורשין וכו' לכאורה קשה ביבא קאי דקמתי עד אימתי כמו שמקס כה"ס ריש מ"ס ברכות ומ"ס העניט וז"ל דהפנה אקרא קאי שואמר בהמים ובקדיר תענות דלמי לארזוי דהרים של ערב שביעית אסור כמו שאפורס במ"ד ולכן קאמר עד אימתי חורשין כו' וכן משי בה"ס ברי"ס ברכות :

פרק ד ד המדל בריסין עד אכל מוקד של חזירו אף המהליק יצאים וכו' הווא"ס שהוא אסור דלוריייהא אס כוונתו כדי שיעבדס האילנות הסאריס וכאן מייירי בכונתו לעניס ולכאורה קשה לדבריו דהא אף דסאקין בלגס כר' שפעון בכל האיסורין דדבר שחינו מתקוין יותר ועי' בתוס' סבת ד' ק"ו ע"ג דר"ס ח"ל הא ר"ס מודה כפסיק רישיה ח"כ כהן אף שלין כוונתו שיעבדס האילנות מ"מ מניחא מהם מהעניס ח"כ ים לאסור ועי' בבבא ד' כ"ג ע"א ובתוס' טע גד"ס לא לייבא ז' :

פרק ט ג וכל האר"ט כחמת ליתוס ולתמיס וכו' כ' הוואים שהוא דברי הס"ק והפ"ד לומר שלכן חולקי הכהון בכבשית המיסי וכבש ארן כה"ע לויס טמן ודבס סייס דבס תמיסי לארזוס וזלם שלל בהרן היא אמת ליתוס ולתמיסי :

בית שאול הגהות וחרושים מלא הרועים

מהרב הגאון המפורסם מהור"ר יוסף שאול הלוי נאמטהנזאהן וצללה"ה אב"ד דק"ק לבוב והגליל.

מסכת ברכות

פרק ו משנה ג' ברעטורס שנהבלו כל זרען עכ"ל הנה לכאורה זס המדני דויקא סב"ס וכנה בש"ס דמו זס דה"כ כה"ע מנעיל לים לברזיו ובחמת סבך ומשך אחר כה"ע בפירוש המשנה וכו"כ בחיבורו פ"ה מה"כ ודבריו המהיסי ועי' בכ"י סימן ר"ג מה שהשיב על הר"מ ועי' ברי"ט טע מ"ס מייסב דלעז כה"מ ודבריו דמוקיס . ועיין ט"ו סימן ר"ד ס"ק ג' ודבריו המהיסי מליד ובהריס סג"ס ועיין בל"ה טע"ב עליו קאת בסיון ר"ב ובחיבורי הספתי עליו עוד ועי' כה"י סב"כ ס"א דדמאי ומ"ס טע"ב נגליון :

פרק ח ה כרעטורס שגרא דמשעט לשעבר ולא בורא כו' עכ"ל כה"ס חסיק דבריה לא פליגי דכ"ע לשעבר משעט וכו"ל טע גריס גם דבריו ג"כ בורה מה"ר האם דל"ס כ"א בחמור ומאורי :

פרק ט ה כרעטורס בגד שגובס על כשנו כו' עכ"ל טע' ברכות ס"ב כ' ובאפנהו מוספת לו לאחוריו . ואיך יתכן ז' על כהן שגובס לקבל הוועס :

מסכת פאה

פרק ב א כרעטורס סתל סכך עכ"ל . עי' בפתיס סימן ער"ס ס"קו' טסי' נתל קרקע קשה מלאה לרזרות שאינה רחויס לזריעס כמו נתל חיתן ועיין בכ"מ ע"ג מה"ל מחנות עניסי משביג על פ"י זס דה"כ הינו בור דמי כפיסא ובלחמת פירוס זס דבסמ"ע הוא מהרמב"ם ככ"ב דף לים שמשרש כן לרין ליישב כר' קסיה ככ"מ דלל ז' אף ז' קהני' . לא מייבבס נתל שאינה רחויס כלל לזריעס אלא לפילו בור דרלמי לזריעס והוא כמו כל כרלמי לניכס אין נינה מעכבת בו קמ"ל . אך מדברי סירובלמי דסיקין מנזאר דנתל הוא שאיט מושך וזמח סמיס הוא סכך שמושך . וסר"ג וכו"מח"ס פ"י דלל כרעטורס גס כה"ס דהס פ' נתל מלשון נתל חיתן דהס כן היינו בור וככר כחבתי דלקימ ולא מייבביל נתל אלא לפילו טלתיס כה"ס הר"ס בעלמו כהילו כהוסי יו"ע כאן אך לדברי הרשב"א ק' דלל פו"ל להסיק בין נתל לבור בידך לא ז' אף ז' כיון דהרובוייה מרז נינו . ובדסמכס בלתיס מוזכר כסי' כה"מ ורבי"ס ז"ל :

שם ו ועל ללכתס בגינת עכ"ל המשנה . וקשה דהא ר"ג היס קטן אחר הסורכן טע"ב הקיין קרי"ס הקנות אחר הסורכן לפי שר"ג היס קאן כה"ס החוסי' ואמריין כה"ס דבנת ובכ"י דלרעביס טיה קודס כחורכן גלהא סאריין מנשכס בגינת ויכנה לה בחמותי וא"כ איך יזיייר שר"ג טיה ללכתס בגינת וסאל וי"ל כה"ס כה"ס כה"ס כה"ס דף ל' ע"א דלעוך גדול הי' ססאריין חורין ללכתס בגינת וי"ל דלל מודען לרין גדול וסאל ללכתס בגינת נזמן מועט קודס כחורכן :

מסכת דמאי

פרק א ברעטורס י"א טולתס תמיס שהקיטון סרות קודס ביטול עכ"ל פי בל"ח בלח"ס סימן ר"ב ס"ק י"ג מה שהשיב עליו ממס שהקשה בש"ס כה"ס מייבבס

פרק א א טעסס סכססניס וכסנין לאכול כהמומן עהוי"ט מ"ט כהמומן ופאלתי כה"ס כה"ע מפלסו ס' א' סכסי סכסס תכיון לייבב זלם וכנה דווקא כהרומס דדגן הידוס ויכסר שרין ליתן לכסן הוא דרשאי ללכול אף מהוסר כפויסי אבל כהרומס מתורס וזמס וסוק אסור כל זמן שלא יכירו קרנין ע"ס . ולדבריו היס מייבב קסית סהוסי שהקטן דכבר הי' כהסנה ספריס שמשו' מותר לאכול כהרומס . ולתמי"ס הרמ"ט ח"ס דאכמטיק כאן דויקא כהמומן הוא דברי ולא כהרומס מתורס אבל נוף דבריו מדסיס סס ורין סעד לחומכו :

שם בשמנה ולא ז' כלבד אלא כל מה שאמרו הכהנים וכו' . מ"ט ולא ז' כלבד ולא אחר סהם נראה טע"י מה שהקשה כהנאה חריס דלרין לרין קרייתא שטע עד מזה כדי להריות אה סלדס בין סענירה דשחיל כל הי' דבריו שלא יבא לידו כרת אבל כאן כל כהסס הוא שחא יכנסל קמ"ט ומחי חקנו כזס שארינו עד הנות א"כ לא יקרא ק"ס כלל . אמנס דלח דלס היס סריגת הכהניס רק נק"ט כלבד ספיר קשה אבל כיון דתכמיס הקיך ככל כהדניסי שזמנס עד עמוד כסחר לריות עד הנות לכך כללנו גס ק"ט שיהיסי רק עד הנות ויש שאמר ולא ז' כלבד אלא כל מה שאמרו הכהנים וכו' לייבב קושיא ז' ודויק :

פרק ג א וזלם שאין למטה לרין כהס עהוי"ט שהקשה דכ"ס גמילוח סהדיס הי' ולסע"ד כהוונס עפ"י מה שכתבו סמקונילס שאין ליבא לת כהמס מי שזלם טבל ודויק :

פרק ד א ר' יהודס חומר עד פלג סמנהס . עיין ברעטורס ספריס דזמן מנחמס קשה משעט שנות ומחל' עד הילוס . וההוי"ט שהקשה דזה לרנכן ולר"י חינו רק עד פלג וכנה גס הרמב"ם פירש כן כרי"ו והדבריס פשוטיס דהזמן סקרא מנחמס וזלם מנחמס סהמס זס הוא עס מן היוס וכו' עד כלילס וגס ר"י מודס דהזמן הלו עד לזלם סכוכיסי מקרי מנחמס לכל הדבריס ולא כהנכס ליליס רק לענין הפלה דעת כרי"ו דמקרי ליליס משום דמדמיין לן לקטורת כה"ס כהוסי' ז' פשוט :

פרק ה ד וזלם הנקטתו שהוא טולא חס כסיו . עהוי"ט סכינא דלין סלכה כהרדס ועהוי"ט כרי"ו מהר"מ מור"ד סימן קס"א מ"ט בזה אמנס מ"ט חוהי"ט רליס מתורס רכס פ' כה"שית דלחמ סלכס כרי"ו כרי"ו וקל לא קי"ל כן בהמח"ס מ"ט כהרדס רכס הוא מהסירובלמי פ"ו מייבבוס סלכס ו' וברובלמי מסיק ג"כ דלין סלכס כרי"ו דווקא כהזנתס להנכס ודלרדס מהמתורס רכס מונח דלין וברובלמי סלכס עומדכ דלכ"ל לא היס לו סהמ"ס לקל ולא כהי' מה דמסיק שם דלין סלכס כרי"ו ועי"ג משום דלין ל"ט דלין כה"ס מן כהרדס :

פרק ו ו נח לנס יין . עי' ברעטורס סבת ח"כ מיישיין שחא יתוק ל"ל אי נמי מיישיין וכן הוא בעשייתו סיניסי סהדססו שחא ש"ט כה"ס ט"ב סגלון מהר"ו כה"ס עפרי חריסי :

פרק ז ג כשלס וכו' וכו' . עהוי"ט דמ"ע מפלסו סימן ו' מ"ט בזה כנבאר מהסנה ודבריו לרין עיון :

פרק ח ה כ"ס אמריס שגרה מאור האס . עי' ברעטורס דלניג אי בורה כהמט לשעבר והמסו עליו דבכ"ס אמרו דכנה ובורה לא פליגי דבשנת לשעבר רק בחמור ומאורי פליגי . וכנה לפמ"ס סגלון מהר"ו ז"ל כשנת חליוה לפרס דזה תלוי בזה . אם אמרו מה"ר

היה דעתו כי. ומה יענה מכל דברת הפאה דמאני בהם הדכויס ע"מ שמוקד ומדוע : שם אלף על כרחק ששאלו שומר טו'. אלס כן למס פסור מדורי אדם. סיידן פוסקות גיפיק ל"ג ע"ב ד"ה גזון. ועיי' מש"כ ס"ד דהדרס פ"ג על דבריו. ועיי' משנס למחן ס"ג משנס נזילס בל"ד. ונכנסים פ"ג מחולל ומזיק כלכס ג' וד' ע"ג : שם פסור מדורי אדם כו'. ועיי' מוס"ב ב"ה ל' ע"ה ד"ה לא :

הלכות כלאי בהמה

סי צ"ח ונמחילת כבוד רבינו כו'. וכן הקסס עליו נמל"ס וע"ס נדג"ס : סי ק דמשוס ספד"ה ל"ג כו'. כלל"ה אלף מאוס דעונד כוכביס ונשווס על כריכיס. ע"ס כלמחויס ששנינו על ס"ד : שם דעתה דהפסי קעניד כו'. ע"ס כ"ד ס"ד :

הלכות כלאי בגדים

סי קצו פירו אפסר כי אסור מהדורי"תה כו'. מר"ש סס ד"ס ושווי מנואר דמרבנן הוא כחיו אריג : סי קצו כס"ד ו"ס. כרמכ"ס מפרש דזו היינו אריג כפרסי וע"ס בכאר הגר"א סק"א ס"כ ע"שכ"ט : סי קצו ו"ג כו'. לא ידענא חס חידס כזו ועיי' מוס"ב סס ד"ס וסו"ט : סי קרוך ר"ע ס"א. ע"ס סיכב דלכאורס חמטע סס איסכ"ה. וע"ס כ"ד ונכאור הגר"א : שם אלף כו' תוך הספר כו'. כלל"ה נמי אסור ע"ס כ"ד וע"ו : סי קי"ב רק לר"ך ליכר כו'. ע"שכ"ט דחיו מלר"ך זס : שם ומחסינו מלך כו'. ע"ס סיכב סו"ט ס"ס ומר"ס ש"ס לחמוס על פמיחו ע"ס : שם מ"בס דמפרו יחד כו'. יוס"ה כמ"כ כסמוך : סי קב מס שסקס רבינו טו"ו כו'. וכן הגר"א סו" קי"א פ"ק י"ג : שם כמ"כ רבינו טו' רק משוס כסמוך כו'. מלכד דק"ך חילוקו ומכרס גס לא כמטע כן מדברי כגמ"ס פ' הסכלת ל"ס ע"א ע"ס. ועיי' יבמות דף ד' ע"ב ומר"ס ש"א"ל לפרס כשידוס כאוס אופן. ודברי רבינו ע"א ע"ס. ועיי' ויבוס : שם דלס לא כן כו'. דבריו אלף בלתי מוכיכס ו"ע : סי קכ"ט כמקוס מוסנו און כלל"ה כו'. לא ידענא מני"ל : סי קכ"ג י"ל שמה כספס סיגן כו'. מי כגיד לו דמיידו שם שפכס פרס שמת. ושמאל דמיילתס פ"כ"ה אחר שמת ע"ס סיכב. וע"ס כגכס יד אכרסס. ועיקר קשייו ע"ס כס"ד ומר"ס דלק"ס :

כין מלס מלר"ן כו'. לא זכירי לנפין דזס פומר למ"כ כפ"ה סלכס י"ז ע"ס ו"ג. ועי' ביאור כנר"ה ס"ק ז' וס"ק ל"ב. ומה שמתה שלח חכר זי"ד. לע"ד זס כלל כמ"ס סס סקי"ף א'. ואין עוררין סס עונד כוכביס כנל"ס. אלס עוררין כרי למטע הספסל. סוב דר"מי סגס סס פ"כ סל"ס ל"כ. דלס ע"מ מלר"ן מקדוס כרסס. ו"ל דכוננו אס ונמ"כ אל"ס כרסס. אלס כן דס"ה קס"ה. ו"ל דכוננו אס קימן חל"כ ו"ע : סי ג פסוה כו' לא רכ"ה דברי רבינו בגר"ה סס : שם ע"ס כהנזכ"ס אכורס. ע' שנות אל"ס ס"ס דלכל"ס : סי ג ש"ס ע כרסס כו' לא פסוה כו'. סוכר למ"כ לקחן סו" ס"ד ע"ס : שם ונ"ס כל כסורות כו'. עיי' ס"ה כס"ה כסס סידולמי לנ"ד אחר כ"י : שם רחוק"ס או קרוב"ס כו'. או סכוד כרס קנן : סי ג"ח דר"ך משוס מר"ה"ס בעין כו' אינו מוכרס. ועי' פרק ס' מ"ס כסנן עמוסיס מחכס על חוסיס מקדס ח"ף על פי שאלין אלף משוס מר"ה"ס כסין כמ"כ סס : שם א"מי נהדרי חרדיס אסור אסור כו'. לא מולחי טעס כקוס"ה ז'. דכ"ה מי שמונד כחוכו רח"ס סכפרס עמוסיס פסות או יומר. וזס כן מלי מר"ה"ס בעין שיד לנדיס. ועי' יו"ד סי ס"ז ס"ט. ונליון רש"ל סס מ"ס כ"ס ס"כ : סי ג"ח א"מי הנרע חוץ מהרנב חמוס. לא ידענא מני"ל וע"ס כסס סידולמי : לא ס"ב ו"ג כו' לר"ך סמכר כו'. מנשן סמכר סס שפכ"ס ומר"ה"ו עמוסיס לכל רוח. לא מכזע כן. וכמח"ס לטון סרמכ"ס ומרחיק ו' עמוסיס מכל אורס : סי ס"ה סעפע כו' כוס טו'. כסס דבריו כסירות סרמכ"ס. ולפירות רש"י סוד כפי"ך עיין פ"ד דכל"ס מ"ו : סי ע"ד יוסס מומר לרובו כו' א"ס"ג. ועי' ביאור כנר"ה סס ס"ק ע"ס סכירוסלמי : שם ד' דה"ל לקול"ס דכ"ה. ל"י מלי קול"ס י"ס כול לב"ס מלב"ס ט"י ס"י ע"ג ו"ע. ולס כחוננו למ"כ כפ"ס דלכל"ס אלו ג' ל"י נבס הירך לקושינו לע"ל כמקום : סי ע"ו ו"ל דמ"כ מוכס כו'. כוכחס זו מנואר כגר"א ע"ס ויב"ד כניאורו : סי פ"א מנד ל"ד ד"ס כו' לכל ל"ד ד"ס. און לכונו מדוקדק : סי ס"ג צ"ח כזה אין אורס כו'. סיני למ"ד אין אורס אסור דכ"ה. אלס אין ק"ל דגס ככ"ג אורס דכ"ה. רק בישראל אמרי' לנצורי קסמוך. ומה דספקין בני כל"ס כר"י. משוס דמכ"ס כמ"ך. וכזס דחיו כל דבריו כולן ונמקוס אחר סכרתי יוכר : שם מה שמוסיף ככ"ה"ך לנצורו כו'. כפי כר"ה א"מי לוקס ג"כ ככל חצירו. וספסקין ל"ד אחר זמ"ל. ועיין מכות ל"א ע"ב. דכ"ה לנאוקמי ממ"י. ד"ס חוכס פלס אחר כר"ע. ואל"ס אין משכנת לר"י ח' ליון. ס"ה ככ"ה"ס א"מי לוקס משוס כל"ס לר"ע. וכמח"ס מה דלוקס. וכמח"ס שר"מי זמ"ל כ"ה"ס סכ"י. כ"ה דר"מי נמנח הירך מלוס ר"י"ס שסלר"ך כזס. סוב רל"מי דלק"מ דכ"ה כסס מיידי כופס חוסס וכסורס ומר"ן כ"ה. א"כ כגרעין'ן שלמי שביעיס. ולא כו' הפקר ולא דמי ל"ה דפ"ו דכל"ס דכ"ה ס"ס ככ"ר כרס גמור. וא"י הפקר ככ"ה"ס וי"ב : שם כוככ"ס כו' כ"י

הגהות וחרושים וזל האב"ד רק"ק לובלין והגליל יצ"ו.

מסכת ברכות

דריס תגיבס אזלי לסעמייוו דנ"ס לא יחזור חלוך על רב"י זל גס טויוו וק"ל : פרק ד מ"ד ספק לקט לקט. ע"י מל"ס סי ג"ס פ"ד שמינא קוסיס כמכריד אמלי לא אל"י ככר דכ"ה וסלר"ך סס ספול"ס דלמח"ל לא ימנח כל דפריס מרוב"ה פריס. ו"ל פ"ס כסובור כפ"ס ב"מ ו' ג' כ"ס מר"ס גבי שטידי וד"ל ספק דל"ה אמרי' כל דפריס. דמ"מ לא כ"ק מכלל פשי"ר סק דמחטס קר"ה לסדי"ה. וסכרי"ו כו"ד סי ק"י מיי"ס דברי פ"ס ס"ל א"כ כ"ל דכסורס ריכנס כפירות לע"י ולגר פסוב לרבי"י סק לקט ואל"ס :

מ"א ברע"ב סומכ"ס אחר דר"י כו'. ל"ע א"כ מדוס ססס וקחי כמכרי' דמקן ק"ס כ"ה מל"כ ס"ה ל"י ממחיל כומן מקודס. ומוכס לכ"זור ככר"ה"ס כמקסק כזס ע"ס. ו"ל דמקסס ממחיל כהנ"ה כמח"ה ק"ס כ"ה משוס דמי שיעס כר טלוס כן י"ג כזס ויוס ח' מלוס ס"ה שונ"ס ככ"ה אל"י ככר"ה ס"ה ק"ס על ערכ"ס כולל כשיד ליוס שזכר שח"י י"ג. ומעס"ס יומ"ה מכ כ"ה זכר ספס"ה סכ"ה דע"י שומן ק"ס ס"ה ככל ספס"ה. משוס דוד"ה א"מי לר"י כ"י דלעין ק"ס יוז"ה מ"ס"ה כפ"ס"ה. מ"מ לא לילס גמור כ"ה לעין שיוחכב כר חיוכ"ה מ"ס"ה כמח"ס על ס"ד ד"ה ז"ל זכר ספס"ה סכ"ה דע"י ל"ל מילי. ולס"ו ג"ל דין מפרס וסוד פסוס מח"ד דמי שפכ"ס כ"ה כ"ה לר"ך לסמח"ס סס ק"ס ד"כ"כ. דיומ"ה מוטב פקי"ס ק"ס דהורי"תה. וקודס כר"כ א"מי נעס כ"ה מ"ס"ה רק מ"ס"ה חינוך כעלמ"ה. וא"מי יומ"ה דריענד אס קר"ה אחר פ"ה"ה א"ל לחור ולקרוס מ"מ לכמח"ס ד"מי ימיון. ולכן שפיר קחי כ"ה דמחלמ"ה ומן ק"ס ס"ה דוק"ה מ"כ"כ ולא מ"י למח"ה דמ"י כ"ה כיון דמיידי נמי שפכ"ס ל"מ דוק"ה. וכזס ל"י קושי"ס כ"ה מ"י דמח"ה ערבי"ה כרי"ס. ואל"י דוכו כונ"ה כגמ"י כתי"ב כ"י יוק"ה מ"ש"ב ו"מי ער"כ טו'. כ"ל דסכ"ה ק"ה ילפי"ן ליל"ה שיר ליוס לכל מילי וס"ה לעין כר חיוכ"ה. וא"מי דוכס לתמ"ד דמ"ס"ה כ"ה ו"ל שז"ר קודס לע"ל כ"ע דוק"ה וסכ"ן כ"ה מחד ס"ה למדן : ברתר"מי ד"ה פ"ד שיע"ס ע"ס ערבי"ה כרי"ס. וע"ן א"מי ד"ס ד"ס כ"ה לתכ"ס כשו"מ. ו"ל לע"ן דיע"ק סי"ג ויעטור דהכ"ס רישוס"ה שמה יעטר ע"י עמיס מ"כ"כ כ"ד דמח"ס כ"ה כמ"ה יתסגנו טי"ס ויעטור כשו"מ ל"ס סי"ג. א"כ מ"י מ"ס בי"ה פ"כ מ"ה ד"ה לא יכ"ל דעוסי"ן סי"ג משוס ומניס כריכס וע"י פ"ג כ"ה כ"ה כ"ה"ה סי רע"ג :

מסכת דמאי

פרק א מ"ה כו"ה כ' כ"ס דורי כאלון מכו"י שאלו זל אכ"י מהשקדוס. ו"ס לדקדק אל"ה דרי"מ דחייס למייטוס ונעלס ממנו מ"ס חוס' ביבמות ק"י"ע ד"ס ממוזכר"ה כזוס ע"ס. ול"ג דלדס נאק"ן על מה כנידו ונכ"י א"י חיי"מי למייטוס מ"מ כיון שמכר כחוקת מעורבי"ס נאק"ן רק כמח"ס כמיי"ו שאלו כריכס משרדיס ולינו אלף מרנ"ך :

פרק ג מ"ג כו"ה"ס ד"ס וענדי"ס. עיי' מוס"ב כ"ק פ"ה פ"ה ו"ל"ג. ועיי' ספר שער המלך ס"ל מילס שמי"ב קס"ה ז' ומיושב דברי כהני"ס ועי' ח"למי שמינ"ה כסכוס שמוע סכ"ה דק"ה דקט"ו : פרק ז מ"ג תוי"ט ד"ס ע"ד כו"ס א"מי" דה"י ססס דלע"ל כו'. ונ"ל למר"ך כיון דמחמ"י נק"ס ה"ק ע"ד כו"ס כמחמ"ה ולי"ט מוכיר דברי ר"ח א"י סלכ"ה כמ"כ ח"ף ג"ד ר"י ומדוק לטון הרע"ב וכן סלכ"ה ו"ל כ"י. ועייין כנר"ה"ס סכ"ה פ"ס"ו ס"י ס"י ועיי' הוי"ס מונין ס"ה מ"ה דח"ף כסס"ה ואל"ס מולוק ד"ין כלכס כסס"ה ע"י כמחלוקת עמלס חלוי"ן כתר כלל"ה דעלמ"ה ואל"ס ככ"ה כו' סלכ"ה כמ"כ ח"ף ז"ס כבוד :

מסכת פאה

פרק ה מ"ס סלס תרומס סנכ"ס לפחות מק"ו כו'. כסדס קסס"ה. לנפין חייס"ס כלמחמ"ס ח"ף כסחות משען מן ס' כמח"ס ככ"ר י"ס לכה"ר כריענד דמכ"ה"י ל"ב כקכ"ה. וידוע ספס"ס מחייס פ"ה"ס נלמח"ס יוקר ל"פ"ס מחייס כלמחמ"ס : פרק ו מ"ה וס"ס נכ"ס"ה חרומ"ה. ע"י גמ"י מנחוס כ"כ דלחוי"ן ככ"ר מנכ"ל א"ס יכול לסי"ס כמ"ה סנכ"ל קושי"ו ז' סכ"ג כ"כ ח"ף חמיי"ן פוסמ"ה כע"ל כק"ה ס"ה סנכ"ל חל"ן יכול לסי"ס כרוס"ה שמשלס עכ"ר חכיל"ה כונ"ה חרומ"ה וס"ס נעמי"ס פחמ"ס. דוק"ה וככ"ן ס"ס כ"י קושי"ה מומרס ס"ה :

פרק ב מ"ה כו"ה"ס וסלול"ה לא ז' ח"י"ו ע"י מוס"ב ר"ס פ"ה"ס מקדס ו"ל"ג. כתיוב"ס וס"ל כריכס כו'. עיי' מנחוס ע"ה ב' כו"ס ד"ף א"ר"י"ס כניל חיו"ר תהלס ל"ל דלמ"ס"י דוק"ה דקט"ו : פרק ג מ"ו תוי"ט ד"ס וככ"ה"ס כ"ך מסי"מו כו'. עיי' מר"ס"ה קידושין קידושין ורמכ"ס כתי"ב ממש"ר ס"י אל"ל ד"מי ממש"ר לא חוכ"ר שבי"ס לו קרקע ומוכס דס"ל כר"י ונקט סח"ה דמח"י דידן דל"ה וידוי. ומסולק פמי"ס כעל"מ פ"כ מ"ס"ה מניג"ה על מס ששמי"ס כרמכ"ס ס"ה דלמ"ר ר"א כ"ל שאל"ך קרקע פסור סר"ה"ס כ"י ו"כ ס"ס כמל"מ ו"י משוס וכו' (ויודוס כעני"ו על כאלון ר"י כני"ן ל"ל סכ"ל קושי"ו ז' סכ"ג כ"כ מנח"ה ח"ה"ה וס"ס"ס לא ר"ה סכ"כ חמ"ס כז"ה מנח"ה). דמחמ"י דכ"ה חוכ"ה כרמכ"ס ל"ל מנח"ה ר"ה"ס כמחמ"י כ"ו כו"ד"ו. וסידולמי מקס"ה ג"ס מר"ה"ס אל"ל סרמכ"ס חכיל"ה ככ"ר סמח"ה דמחמ"י. ו"ה"י דיו"ן מרי"ס תגיב"ה שבי"ה סנכ"ל"ס ומו"ס דספס"ה ג' כ' י

